

A hetedik te magad légy

Közösségtéremtő erő.
Hogy ez mi? Fogalmam sincs. De ha valahol van, akkor érzed. Azt is, ha nincs. Nagy divatja van a szónak, olvasod, bölogatsz, te is mondogatod, pufogtatod – és sokszor hiányolod. Persze megteremthetnéd, hiszen ezt prédikálsz, csak hát hogyan? Azt nem tudod. De... valójában mit is teremtenél meg? A *teremtőerőt*? Teremtőerőt nem teremthetsz. Az van. Akkor mégis mi az, amit teremtenél? Közösséget.

A közösség. Talán először ennek a szónak a jelentését kellene tisztába raknod magadban, mielőtt a teremtőerőről beszélnél. Mi az, hogy közösség? Ja, igen, persze, család, munkatársak, egyház, falu,

nemzet, társulat, fesztiválstáb...

De mitől válik közösséggé három, hat, kilenc vagy háromszathatvankilenc ember együttléte?

Közösséget nem lehet létrehozni. Mesterségesen, kényszerrel, lelkifurdalást gyártva, erőszakkal nem lehet. De még nosztalgiával sem. A közösség nem kötelék. Nincs benne semmi, ami megköt, leköt, ami rögzít. A közösség szabaddá tesz.

Sokszor kerülsz olyan helyzetbe, amikor emberek csoportosulása elhazudja a közösséget. Látod a mosolyokat, látod a beletemetett munkát, és érzed, hogy – bár apait, anyait beleadtak, és beleadsz te is – mégsem válik közösséggé. Hiába minden igyekezet, hiába minden jószándék, akarat, hiába a cél. Mindez persze jó, sőt, kell is, de hiába, ha nincs az a közös, ami áthatja és eggyé fűzi az embereket... és nem csak az embereket. A közösség része a macs-

ka, a reggeli kávé illata, a konyhából beszűrődő fény és a csend is. Az a csend, amelyben meghallod azt, ami közös. És ez maga a teremtőerő. Ami mindekelőtt önmagaddal teremt közösséget. Egységet.

És pusztán ennyi a dolgod. Önmagadat tenni tisztába, levetni a szennyest, amibe öltöztél, és folyamatosan öltözteted önmagadat, és erre szoktadot gyermekeidet, szeretteidet is, szajkózod a frázisokat, amelyek úgy állnak rajtad, mint tehénen a gatyá, nem is érzed jól magad ebben a gatyában, eleinte, gyermekkorodban még kényelmetlenül feszengsz benne, de hát mindenki hordja ezt a gatyát, hát félsz kibújni belőle, miért lennél te más, mint a többi, úgy érzed az a gatyá nélkül kiszolgáltatott lennél annak, amit beléd tápláltak, hát hordod tovább, és egy idő után már elfelejtetted, hogy viseled, úgy érzed a bőroddre nőtt, te lettél az a gatyá is. Holott nem. Bármikor ledobhatod. És tükörbe nézhetsz, pórén, ahogy édesanyád a világra hozott, és ráláthatsz arra, aki vagy.

Ilyen pucér emberek szégyen és félelem nélküli világa teremt közösséget.

Kupuszinán írom ezt. Zsaki ebédlőjében. A hetedik fesztiválnap reggelén.

„A hetedik te magad légy.”

Rozi

Tintessünk

Avagy vágjunk fel, hogy ez is van, az is van, minden van itt bőven. Kupuszina megadja a módját!

Ebéd után, de csak azután, hogy a vacsorára már tiszta teríték kerül a „kultúra” nagytermében, szerek az asszonyokkal kávékázni (ahogy a „nagyék” mondják – családom). Fél éve ismerem csak őket, de a sok gyűlést és megbeszélést követő koccintásoknak köszönhetően barátnőimnek tekintem őket. A tegnapi „kávékázás” közben tudtam meg például, hogy a Találkozóra teljes csaptelepcserét (milyen zenei mondat!) hajtottak végre a Petőfi-ben, és hogy már majdnem egy éve szervezkednek, tevékenykednek picit-picit, hogy április 5-e és 14-e között minden flottul menjen. Ezen információtól kíváncsiság rohamot kapva rohantam le **Raffai Te-lecki Ágnest** (Gigit), **Varga Tamást** és a helyieket, hogy mesélik el, mégis milyen előkészületekkel jár egy ilyen monumentális rendezvény leszerzése, valamint, hogy hogyan érzik magukat a fesztivál kellős közepén a szervezők és házigazdák, és házigazdaszervezők.

Asszonyok a társalgóból: **Dienes Koleszár Vali**, **Csernai Buják Szilvi**, **Molnár Anita** és **Novics Mária** mesélnek.

A Petőfi Sándor Kultúregyesület tagjai és a falu lakói már közel egy éve tudják, hogy 2019-ben ötödik alkalommal esett Kupuszinára a választás, mint a Találkozó mesebeli helyszínére. A konkrét felkészülés pedig 2018 októberében kezdődött.

Mint tudjuk, minden rendezvény egy gyűléssel kezdődik... Hát, itt nagyjából 20-as nagyságrendről beszélhetünk; gyűlés a VMMSZ-szel és a VM-MI-vel, aztán belső gyűlések, majd megint gyűlés a Szövetséggel és/vagy az Intézettel. Aztán megint 4-5 órás belső gyűlések.

Épület

Legnagyobb feladat volt a színházat és a „Petőfit” olyan szintre hozni, hogy az fogadóképes legyen. A színháztermet meszelni kellett, a teljes vízvezetékot, csapokat kicserélték, az emeleti lefolyót megjavították; már nem kell az emeletről, lavórban hordani az elhasznált vizet. ☺ Nagy öröm! A konyha pedig az egyik szárnyból egy másikba került, ami bár praktikusabb, de nehezen szokják meg a kultúra „lakói” – tudom meg.

Az elmúlt félévben munkaközpontok keretében rendbe szedték az udvart, a színházteremből a cserépkályha lebontásra került; valamint a helyi közösség által ajánlott tüzelő felaprítása és helyszínre szállítása is a szervezők feladata volt.

Az idei szemle gyerekcipőben jár még a maga 24 évével, a kupuszinai Sturcz József Társulat 100 éves múltjához képest. Ennek öröme egy fotókból és dokumentumokból összeállított kiállítás is készült, a VMMI jóvoltából. Ehhez képgyűjtést szerveztek a faluban; Zsűnyi Tibor atya kihirdette a szentmisén, ment azért a kör SMS is, majd a beérkezett színházi fotókat „Sógi, Palibátyám meg én” – mondja Vali – kiválogatták, és dátum szerint rendezték azokat, majd ment a digitalizálóba Zentára, hogy hónapokkal később emberek százai összefogó képet kapjanak az elmúlt 100 évről.

úgy bejönnek segíteni.” Közben előadásokat is néznek két felszolgálás közt, majd az értékelések után mindig van idejük maradni még egy-két órát. Mindenki munka mellett – ki piacozik, ki a földeken, ki iskolában tanít, ki iskolába jár – teszi ki szívét-lelkét a fesztiválózó vendégeknek.

Varga Tamás,
a **Vajdasági Magyar Művelődési Intézet** munkatársa is valahogyan a főzést emelte ki a „teendők” közül.

Élelem

A fesztivál közeledtével egyre jobban fókuszba került a vendégek elszállásolásának és étkeztetésének megszervezése (nagyjából 10-12-en vagyunk állandó lakói a rendezvénynek). A napi meleg menü – mind a fellépők, mind a szervezők és munkatársak számára – Apatinból érkezik. Ez az első év, hogy nem maguk készítik az ételleket, ami nagyban megkönnyíti a vendéglátók életét, de azért egy kis izgalommal is jár: „mindig izgulunk, hogy hogy lesz az étellel, hogy elég finom lesz-e, lesz-e nekik elég, mi lesz, ha többen jönnek, mint akik bejelentkezve vannak. De mindig megoldjuk! Konyhai kihívás is van itt” – mondja Szilvia.

Ezután persze újra gyűlés, ki mit tud vállalni, beosztás, napi-rend... régi vezetőségi tagok új vezetőségi tagokkal való beosztása, mindennapra két tűzoltó, sankos, takarítók, ügyeletesek, és még ki tudja milyen funkciók, (és hogy visszahozzam Gigi cikkét) egyenleti ismeretlenek.

És hogy milyen számukra a fesztivál?

Könnyű és élvezetes: „Jól beosztottuk magunkat, nagyon sokan összejövnék, nagyon nagy segítség, hogy nem kell főzni. 4-5 fő van beosztva, ők az ügyeletesek, de általában 10-en is vannak, mert csak

A Találkozót hosszú folyamat előzi meg. Minden részletre gondosan ügyelni kell, hogy a helyszínen minden a lehető legtökéletesebb legyen. Amikor végre elkezdődik, úgy érzem, hogy négy fejem, nyolc kezem és tíz lábam van, és csak rohanok, dolgozok, pörgök, forgok, és egyszer csak vége van. Mindeközben lubickolok a fantasztikus hangulatban. Olyan ez, mint a főzés. Az ember sokat dolgozik az előkészületeknél, aztán rohangál a lábosok között, kavargatja és kóstolgatja az ételt, a végén pedig azt látja, hogy minden elfogyott egy pillanat alatt. Az a különbség, hogy az ember úgy megy el Kupuszináról, hogy sose tud jól lakni belőle.

Raffai Telečki Ágnes az előkészületekről

2012, Torda. Ez volt az első Találkozó, ahol szervezősegédként, Sűgő-munkatársként vettem részt. És beleszerettem. Azóta ez a 10 nap a munkám legszebb csillogó ékszere. Már hónapok óta járunk Kupuszinára. 100 éves a színháztársaság, nem kérdés, hogy itt kell tartani az ideit. És mindig tökéletes házigazdák voltak. Nyugodtan dőlhetünk hátra: nincs, amit nem oldanak meg! És egyeztetünk. Dátumot, zsúrit. És plakátot és arculatot terveztetünk. És meghirdetünk és körbetelefonálunk. És leellenőrizzük, és számolunk és táblázatot csinálunk és megint telefonálunk. És elfelejtünk és morgunk és idegeskedünk. Aztán megint telefonálunk. És egyszer csak beindul a gépezet. És működik. És hátradőlünk és élvezzük. Hát ilyen egyszerűen szerveződik meg egy fesztivál.

Nagy Karina

A színjátszó csoportok közösségmegtartó erejét kötelességem tisztelni

Nagy Karinával már közöltünk egy interjút az idei Sűgő 3. számában, ahol arról mesélt, hogyan érzi magát Nyugat-Bácskában, milyen számára a Petőfi-program. Karina szombaton gyerekfoglalkozást tart a Találkózón, emellett bemutatkoznak azok a gyerekek is, akikkel az elmúlt félévben ő foglalkozott.

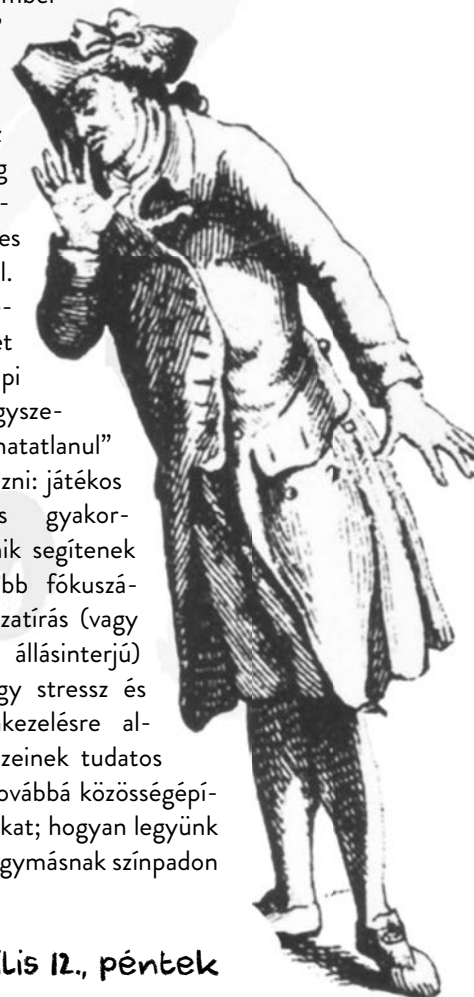
2007-ben szereztem meg színészdiplomámat a Kaposvári Egyetem színész szakán. Nem sokkal később, 2009-ben színész kollégám, **Pankotay Péter** megkért, hogy vegyem át egy hosszabb időszakra vasárnapi színi tanodájának színésmesterség óráit Tárnokon. Ez volt az első találkozásom gyerekekkel, és kamaszokkal (hozzáteszem, én se voltam sokkal idősebb, 23 éves voltam ekkor). Nyilván, fogalmam sem volt hogyan kell tanítani, pláne rendezni, de még frissen éltek bennem a főiskolai élményeim, és leutánoztam azt, amit a tanáraimtól láttam... működött a dolog.

2018-ban a Petőfi Sándor Program ösztöndíjasaként, első helyen megjelölt helyemre: Vajdaságba kerültem. Ösztöndíjasként elsődleges szempont, hogy az adott közösséget szolgálj, támogasd, igényeidet kielégítsd, és nem pedig önmagad megvalósítása. Vagyis, teljesen számoltam azzal a lehetőséggel, hogy kézműves dolgokkal kell foglalkoznom, vagy tájházat fenntartani, esetleg irodai munkát végezni. Sose felejttem el azt a pillanatot, amikor **Péter István** (Dunatáj Egyesülés Nyugat-Bácska Régiófejlesztésért egyesület elnöke, későbbi mentorom) odafordult hozzám, és azt mondta: „nálunk sok a színjátszó, nincs kedved jönni?” Azóta is hálás vagyok neki, hogy végül idekerültem. Ez a vidék egy igazi Kánaán kulturális értelemben. Az amatőr színjátszó társulatoknak bejárattott tagjaik, alkotóik,

rendezőik vannak, akik csodálatosan, olajozottan működtetik társulataikat. Sturcz József Amatőr Színjátszó Társulat (Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kupuszina) 100. születésnapját ünnepeljük idén, vagy a szilágyi József Attila Művelődési Egyesület több év kihagyás új bemutatóval állt elő idén (*Indul a bakterház*), vagy Bezdánban már nem csak felnőtt, de gyerekszínjátszó társulat is van *Színészpalánták* néven, és ne hagyjuk ki Telecskát sem. Ezeknek a társulatoknak segítek, amiben tudok, amivel megkeresnek engem, de tulajdonképpen nem igényelnek plusz odafigyelést a részemről.

Amit teszek a magyar közösségekben, az a gyerekek színházi látásmódra való tréningezése. Nevezhetjük színjátszó szakkörnek is, de ahogyan én foglalkozom velük, az nem egy produkcióorientált dolog, hanem teljesen az alapoktól mutatom meg nekik mi az a színház, de még inkább mi az a belső kommunikáció ember és ember között vagy „te” és „magad” között (önismeret), vagyis, hogy mi az a figyelem is megfigyelés művészete. Ezekben az alkalmakon, a színésmesterség alapjaitól haladunk előre összetettebb – esetleges szöveges – gyakorlatokig a résztvevőkkel. Olyan technikákat mutatok nekik, melyeket

a mindennapi életben is egyszerűen, és „láthatatlanul” lehet alkalmazni: játékos koncentrációs gyakorlatokat – amik segítenek például a jobb fókuszálásban, dolgozatírás (vagy felnőttéknél állásinterjú) előtt –, avagy stressz és agresszió önkezelésre alkalmas eszközeinek tudatos beépítését. Továbbá közösségépítő gyakorlatokat; hogyan legyünk jó partnerei egymásnak színpadon

és a valóságban (munkahelyen, iskolában, családi körben), hogyan tartsuk szem előtt mi esik jól a velem egy térbe és egy közösségbe tartozóknak. Ezen kívül foglalkozunk specifikus színészmesterség-technikákkal, mint például a helyes légzéstechnika, beszédtechnika, tértudat és térhasználat.

Dolgozom iskolai keretek között (Gombos, Doroszló, Nemesmilitics), de van három olyan csoport, akik szabadidejüket áldozzák ezekre az alkalmakra.

Doroszlón 2018 novembere óta van egy nagyjából tíz főt számláló csoportom, Kukucska néven Zomborban, a Magyar Polgári Kaszinó ifseit képzem szintén október óta, és **Foki Tímea** által vezetett Színészpalántákkal is rendszeresen foglalkozom. Három nagyon különböző összetételű csoportról van szó. A doroszlói társaság, a saját gyermekeim, szabályos és rendszeres színészképzésben tőlem részesülnek először. Nagy a felelősség, de látom, hogy hétről hétre újra eljönnek, mert érdekli őket, kíváncsiak rá. Egyébként is az a véleményem, hogy ezt kell megőriztetni velük, nem csak a kicsikkel, de a felnőttekkel is: a kíváncsiságot. Nem csak az „amatőröknek” és nem csak a színházzal foglalkozóknak. Kíváncsinak maradni, kutatni; ez tart lendületben bennünket.

A zombori ifisek a legnagyobbak, akikkel dolgozom. Ők igazi partnereim már az alkotásban: kitűnő gondolataik, ötleteik és nagyon fontos, önálló véleményük van. Cselenák Kornél (a Kaszinó ügyvezető titkára) elsősorban arra kért fel, hogy készítsem fel a fiatalokat az Ötösfogatra. Viszont úgy éreztem, több van bennük, mint egy ledarált instrukciót végrehajtó erő. Nyitottak, okosak és szeretik a színházat. Velük is az alaptól kezdtem hát. Sétálás a térben, egymás szeméből megérezni mit akar a másik, energia adás-kapás. Szívem szerint ilyen gyakorlatokat csinálnék velük még minimum két évig, de igényük van megszólalni, játszani. Muszáj engedni ennek, mert úgy érzem, többet ártok azzal, ha kémiylen tréningezem őket a színészmesterségre, mintha engedném, hogy játszanak. Nem mindenki akar közülük színművészetire menni; ha túl szigorúan veszem a koncentrációs gyakorlatokat, félek, egy idő után, aki csak a közösséghez való tartozás miatt jár, az lemorzsolódik. A színjátszó csoportok közösségmegtartó erejét kötelességem tisztelni.

Harmadik társulat, akikhez közöm van, a Színészpalánták. Foki Tímea indította pár évvel ezelőtt, és már két bemutatón vannak túl: *Mosolyország* és a *Hófehérke és a hét törpe* című előadáson. Idén készül a *Rút kiskacsa* című meséjük, aminek már a kezdetétől részese lehetek. A Színészpalánták igazi profi körülmények között dolgoznak, na nem úgy értem, hogy balettpadlós próbateremben és minden technikai felszereléssel ellátott helyen, ugyanis télen is csak alig fűtött szobácska a próbahelyük. Profi körülménynek nevezem a heti két, olykor háromszoros próbanapot. Ők valóban minden szabadidőjüket színházzal töltönek ki. Igazi elszánt, mini profik. Nagyon komolyan veszik a tréningjeimet, és a találkozásaink között is alkalmazzák a tanult technikákat. Teljesen egyértelmű, hogy a bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesületnek nem kell attól aggódnia, hogy lesz-e színészutánpótlásuk.

Igy telnek a napjaim az amatőr színházi világban. Mindennap ér valami meglepetés és valami eredmény, amit közösen értünk el: egy helyére tett hangsúly vagy egy szép tartalmas szemkontaktus. Hálás vagyok, hogy mindezt a sors nekem ajándékozta, és hálás vagyok mentoromnak is, hogy olyan erős háttérországot nyújt számomra, mely segítségével a maximumot tudom magamból adni.

Nagy Karina

Provokatív, zavarbaejtő diagnózis

A szabadkai Fabula Rasa Színhátszóló Grund Semmi című előadásának zsűrizése

A szabadkai Népkör színhátszólói két előadás-sal érkeztek a 24. Találkozóra. Az egyik a *Semmi* c. darab, melyet a dán **Janne Teller** író regénye alapján írt színpadra **Lénárd Róbert**. Maga a regény 1999-ben jelent meg dánul, 2006-ban angolul, 2011-ben magyarul. Először botrányt kavart, majd kötelező olvasmány lett a dán iskolákban, miközben Európa-szerte heves vitákat váltott ki és több helyütt be is tiltották.

A történet egy kamasz osztályközösségről szól. A főszereplő, Pierre egy napon megvilágosodik. „*Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom. Ezért semmit sem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá*” – mondja, és tünetőleg kivonul a társadalomból, felül egy szilvafára, és onnan szölogat be társainak. Az osztály igyekszik meggyőzni a fiút, hogy téved, igenis van értelme az életüknek. Elkezdik létrehozni a Fontos Dolgok Halmát. Ezzel egy lavinát indítanak el, kegyetlen, megállíthatatlan játszmat...

Az előadást a szabadkaiak otthon más térben játsszák, a nézők a színpadon vannak, és úgy érkeznek a játéktérbe, hogy átsétálnak a játsszók között. Ez az élmény itt elmaradt, gondot okozott volna a fénytechnika teljes átszerelése, hiszen egy fesztiválon vagyunk, egy óra múlva már másik előadás megy színpadra. A játéktér adta módosulások miatt a zsűrinek voltak apró megjegyzései, **Czajlik József** szerint a kezdés közömbössé vált.

Az előadás zsűrizését **Brestyánszki Boros Rozi** dramaturg kezdte, mert szerette volna rögtön elmondani, hogy neki volt egy előítélete ezzel a darabbal szemben – látta a néhány évvel ezelőtti „ősbemutatóját” a szabadkai Kiserdőben, egy szabadtéri előadáson. Ott elszállt a hang, elveszett az erő, és számára nem jött át. Ez az előadás, melyet **Greguss Zalán** és **G. Erdélyi Hermina** készítette a fiatalokkal, megcáfolta

az előítéleteit, és ehhez tiszta szívből gratulált. Jó színészi jelenléte, jó figurákat láttunk egy nagyon ütős, félelmetes erejű előadásban. Igazi Legyek ura-feeling. Pontos volt a kegyetlenség fokozása. Három dologra hívta fel a figyelmüket. Az egyik a térhasználat: hátrakták a játéktér. Itt derült ki, hogy otthon más térkezelésben működik ez a dolog... Ehhez kapcsolódik, hogy ebben a térben a beszédhangjukat meg kellett volna erősíteni. A másik, hogy néha úgy érezte, hogy azok a jelenetek, amelyekben egymásnak játszottak, és azok, amelyekben kifordultak a nézők felé – ugyanabban a tempóban történtek meg, nagyon hasonlóak voltak néha. Nem váltak le a kifelé fordított, hangsúlyosabb jelenetek. A harmadik a zenehasználattal kapcsolatos volt: vokális zenét használni egy szöveges jelenet alá nagyon veszélyes. Itt például amikor a gitáros fiú ujjának levágása történik, a vokális zene a szöveg kárára megy. Hangosabb a kelleténél. Viszont a végén, „*a Prodigy le kellett volna szakítsa a néző fejét*” – az viszont nem volt elég erős.

Czajlik József rendező megdicsérte azt a dramaturgiai csavart, hogy a helyi szintről indul (a nézőtérrel), és a végén globális szintűvé válik a történet (világújságokból olvasnak fel). Ez egy nagyon jó csavar volt, adott egy ugrást, kitérte a problémát, nagyon sok kérdést vetett fel. Sok helyzet provokatív és zavarbaejtő ebben az előadásban. Egyfajta csoportdiagnózis után kiált. Riasztó a szülők távolléte a fiatalok életéből. Riasztó, hogy teljes egészében a saját törvényeik szerint cselekszenek.

Semmilyen erkölcsi gát nem jelenik meg. Folyamatosan a semmiért történik minden és azzá is válik: semmivé. Riasztó az a nem merdebe zárható erő, amivel ezek a fiatalok a saját válaszukat keresik. Czajlik pozitívan értékelt a formát, amit a darabhoz találtak – nincs jelmez, nincs kellék, maga a tér is, a Halom is a fantáziánkban jelenik meg, sokat bíz a nézőre, szabad asszociációkat enged. Az erőszak is csak jelzett volt. Egyszerű, gondolati színészetet hoztak. A belső tudásuk adott volt, a játékos szabadsága megvolt, motiváltak voltak. A játékos tapasztalat egyes volt, de ennek nem az a lényege. Az elemzés tiszta volt. Csak a gondolat tisztasága volt a fontos. Jól játszottak az előadás

síntjeivel, a belül alkotott törvény elembertelenedik minden belső erkölcsi tartás hiányában. A darab nagyon jól bemutatta, hogyan működik a mai társadalom: a lelkiismereti igazságot felváltja a médiavisszhang. Ezt a befolyásoltságot, amit a mediális térben kapunk, szépen illusztrálta az előadás.

Fridrik Noémi elmondta, számára a darab brutalitása a játék nagyon pontos, tiszta volta tette még hangsúlyosabbá. A karakterek nem lettek eltúlozva, túljátszva. Viszont az első konfliktus hamisnak

tűnt – ezt tudná kritikaként felhozni. Ezzel Czajlik is egyetértett: „*Ti már hátsó tudással kezdtetek. Az eleje nullpont. Egy iskolakezdés. Ha túlságosan lesúlyoztatok, fölösleges feszülések lesznek benne. Nem kell még az elején...*”

Noémi kiemelte, hogy a cselekmény előrehaladtával lettek egyre hitelesebbek a játékosok. Szerette, hogy nincsenek kellékek ebben az előadásban. Neki is tetszett a színházi nyelvezete.

Izgalmas volt az a formai világ, amivel a kezdő jelenet indított: egy állóképből elindul két játékos párbeszéde, és ebbe fokozatosan kapcsolódnak, olvadnak be a többiek – emelte ki **Brestyánszki Boros Rozi**. Ez egy gyöngyszem volt, kár, hogy később nem tértek vissza ehhez a megoldáshoz.

Hajvert Lódi Andrea

Bátorság, hit, színházszeretet. Bezdán.

Marc Camoletti: *Négy férfi gatyában*. A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület előadásának zsűrizése

Mielőtt a szakmai zsűri az előadás elemzésébe kezdett, **Varga Tamás** moderálásával egy kis helyzetképet körvonalaztak a bezdániak. Tudjuk, hogy Bezdánban nagyon szép a színház, csak hideg! – vetette fel Tamás. Igen, télen hideg, nyáron meleg – tette hozzá a társulat. Évek óta fennálló gond náluk a fűtés-probléma, ami alapvetően a színházépület privatizálásából adódik, tudniillik egy vállalkozó megkaparintotta az épületet, így a társulat kiszolgáltatott helyzetbe került. Régóta várják, hogy rendeződjön a helyzet, és mivel a színház megvásárlása ilyen anyagi helyzetben elképzelhetetlen, felvetették, hogy a régi könyvtár-épület átalakítása egy megoldás lehetne a színjátszók számára. Erkölcileg támogatják is őket helyi szinten, és ígéretből sincs hiány – azonban konkrét lépések nem történnek, ezt fájlják. A társulat fennmaradása szempontjából az is aggodalommal tölti el őket, hogy ilyen gyors tempóban fogyatkozik a közösség, ennek nyomán a társulat létszáma is.

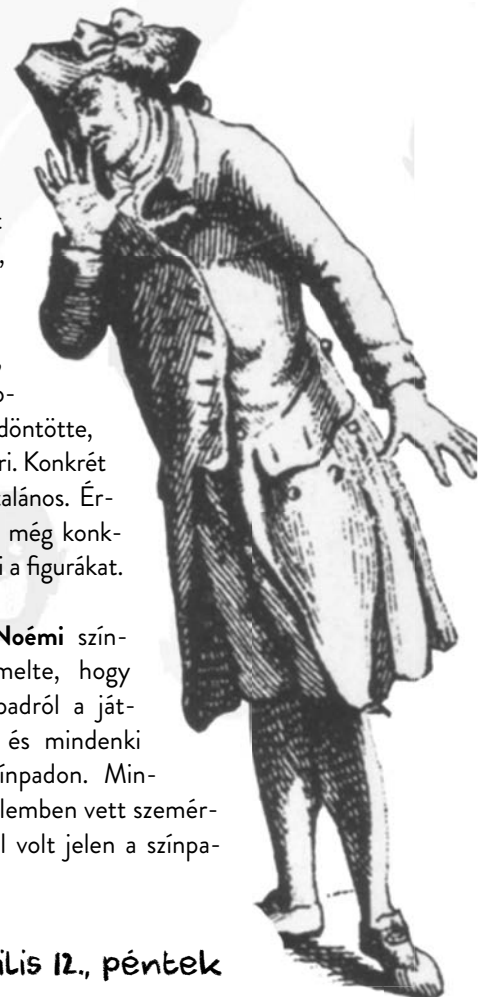
A zsűri az előadást követő beszélgetés során egyértelműen és egybehangzóan elmondta, hogy a bezdáni csapat legnagyobb értéke éppen a kedv, a színházszeretet, a hit, az akarás, a bátorság. Ez a legnagyobb érték, hogy vannak és ilyen hozzáállásuk van. Ezt nem szabad elveszíteni. Amikor **Czajlik József** rendező azt mondta, „*olyan szívvel-lélekkel játszatok, hogy nem visz rá a lélek, hogy kritizáljalak Titeket*”, a játzók azonnal visszavágtak: „*azt mondd, amiből tanulunk, csak mondd!*” Czajlik kiemelte, hogy nagy bátorságra vall

a darabválasztás maga is. Tavaly is és idén is komédiát látott tőlük. Ez a Camoletti-mű is igen összetett darab, a tempó, a ritmus, a helyzetek bonyolultak, tanult rendezőnek is komoly feladat. Az látszott, hogy a rendezőjük, **Foki István** részéről volt egy koncepció, és adott rá, hogy lehetőség szerint azt megvalósítsák, díszletben, jelmezben, figurákban... A történet félreértett helyzetek körül forog. A játzók többen más-más módon játszottak. Volt, aki belső tartalommal, volt aki külső eszközökkel – érdemes lenne ezeket egységesíteni. Van, ahol túl sok a gesztus – ezekből lehetne még nyesegetni. Illetve megélnének az erős gesztusok is, ha a szereplők közötti fizikai távolságot megnövelnék. Érdemes lenne egy összefésülést végezni még a darabon. Van ilyen, hogy már kész az előadás, és le kell ülni, át-rágni, hogy melyik szereplő honnan hová jut el a darab folyamán. Hogy tudjuk-e pontosan, hogy ki mit akar? Ez a tudatosság sokat erősítene még az előadáson, és a szövegbizonytalanságok adta megtorpanások is áthidalhatóak lennének. Fontos tudni, hogy a figura milyen elvárásokkal érkezik a színpadra.

És hogy ő pontosan milyen. Úgy tesz, mintha csak jó benyomást szeretne kelteni, vagy tényleg udvarias. Ha megvan a szándék, amivel a figura a jelenetbe érkezik, a cselekednivaló is megvan. Erre jó példa volt a „*vőlegényjelölt*”, **Foki Sándor**, nála megvolt, hogy minek jött

be, mustrálta a hölgyet, majd fokozatosan eldöntötte, hogy nem kéri. Konkrét volt, nem általános. Érdemes lenne még konkrétabbá tenni a figurákat.

Fridrik Noémi színművész kiemelte, hogy lesüt a színpadról a játzók kedve, és mindenki ragyog a színpadon. Mindenki jó értelemben vett szemérmelenséggel volt jelen a színpa-

don, ez nagyon jó volt. A vőlegényjelöltet alakító színész finom megoldásait ő is dicsérte, illetve a bejárónót alakító **Foki Timeát** is kiemelte – ő mozgatja a szálakat, az ő cserfessége, naivsága generálja a situációkat. Noémi megjegyezte, hogy problémák voltak a jelenetek ritmusánál. Sajnálta, hogy nem tudott egy-egy pörgős jelenetsor létrejönni, amikor nem jött a szöveg – pedig amúgy minden adott lenne hozzá...

Zsűritársához hasonlóan Noémi is bátorította a társulatot, hogy a karaktereket konkrétan fessék meg. Akár mozgásban, akár gesztusrendszerben, akár hanghordozásban. Ez is segítene abban, hogy ne történjen meg, hogy bizonyos jelenetek túl vannak mozogva. Például, amikor a festő „vetkőzteti” a férfit, aki lakást szeretett volna bérelni. Elég néha, ha csak ül és bámul a figura, nem kell folyton balról jobbra-jobbról balra járkalni.

Brestyánszki Boros Rozi dramaturg elmondta, nagyon örül, hogy újra látja a bezdániakat a szín-

padon, és kívánja, hogy ez a kedv és színházszeretet sokáig megmaradjon. Ugyanakkor kérte a társulatot, hogy a komédiát vegyék komolyan. És a figurákat is, akiket játszanak. Czajlikhoz hasonlóan számos példát mondott, mi mindent kell a színésznek (a rendezővel együtt) kitalálnia a karakterformálás megsegítésére. Nincs leírva a darabban, hogy melyik nőnek mi az előélete, volt-e szerelmes, miket élt át, milyen a viszonya a férfiakhoz. A figurák múltját ki kell találni. Arra is felhívta a játszókat, hogy figyeljenek a poénépítésre, a fokozásra. Ne mutassák a tíz perces jelenet első pillanatában az érzelmi végpontot, azt hagyják meg a jelenet végére. Ne árulják el magukat rögtön az elején, mert akkor nincs mit felépíteni. A szövegtudással kapcsolatban megjegyezte, hogy önmagunkkal szemben való igénytelenség, ha nem tudjuk a szöveget, erre vigyázni kell. A jelmezekkel kapcsolatban egy aprósággra rámutatott: a négy gatyára kérdésére. Nem létezik, hogy ennek a négy különböző férfi figurának egyforma hosszú selyemgatyája van. Igaz, hogy a mintájuk más volt, de az nem elég. A modell felvehető volt például egy tangát. És ebben a pillanatban kiderült, hogy a játszó ezt be is vállalta volna. Hát ilyen ez a bezdáni társulat. Bevállalós. És ez jó.

Hajvert Lódi Andrea

A magas léc és annak átugrása

A szabadkai *Paravarieté* c. előadás zsűrizése

A Népkör Magyar Művelődési Központ Fabula Rasa Színházi Társulatja a vajdasági magyar amatőr színházi élet egyik legaktívabb és legígéretesebb társulata. A csapat rendületlenül gazdagítja a szabadkai színházvilágot, hűséges közönséget gyűjtött maga köré. A Grund valójában egy felkészítő a színművészeti szakra, hiszen több egykori Fabulás ma már az újvidéki Művészeti Akadémia színinövendéke. **Greguss Zalán** rendezésében ezúttal új szereposztásban láthatta a közönség a két évvel ezelőtt megszületett *Paravarieté* című előadást, amelynek Tasnádi István a szerzője. A hétköznapiból az abszurdításba hajló figurákat **Vajda Stella**, **Dudás Norbert**, **Ambrus Richárd**, és **Pletikoszity Dávid** testesítették meg. Ambrus Richárd néhány év kihagyás után ebben az előadásban tért vissza ismét a Fabula Rasához. A darab hétköznapi élet problémáira tér ki, bőven található benne társadalomkritika, és előszeretettel él a humor fegyverével.

Fridrik Noémi azzal kezdte az értékelést, hogy elmondta, már látott egy *Paravariétét* 2005-ben Kaposváron, és bármennyire is szeretne, nem tud elvonatkoztatni az akkor látottaktól, mivel az rendkívül frenetikus hatott rá. Úgy véli, hogy rendkívül jó szerepek vannak az előadásban, zseniálisan vannak megírva, viszont rettenetesen nehéz eljátszani őket. Kifejtette, hogy a színészi játékban nem

volt kivétel, mindenki hozta a saját karakterét, viszont hiányolta az előadásból a zenét, a díszletet, az energiát. Kereste a darab intenzitását, hiszen a történet egy show keretén belül kerül bemutatásra. Többször is kiemelte, hogy nem az alakításokkal volt probléma, hanem számára ezúttal nem működött a darab minimalizmusa. Kiemelte, hogy csodálatos volt látni, hogy a hatásvadász szerepeket tökéletesen el-sajátították a fiatalok.

A második zsűritag, **Czajlik József** megjegyezte, hogy nagyon szereti ezt a művet, már többször elgondolkodott azon, hogy ő maga is színre viszi. Ezúttal színészvizsgaként nézte az előadást, és elmondta, hogy a Hajagos Bettina nőimitátort játszó **Vajda Stella** volt az előadás motorja, és az ezerarcú Fregollinak vagyis **Dudás Norbert**nek szintén ezt a szerepet kellett volna betöltenie. Hozzátette, hogy nem a színészi alakítással volt gond, hanem a közérthető beszéddel, ami egy kis gyakorlással és odafigyeléssel orvosolható. Dicsérte a szereplő fegyelmezett játékát, amelyben sikerült megőrizni a saját figurájukat, és megjegyezte, hogy látszik, hogy az előadás résztvevői magas szintről közeli-

Brestyánszki Boros
Rozi véleménye szerint kihívás, színészfeladat ez az előadás a szereplők számára, hiszen jó értelemben magukra vannak hagyva, és nekik kell uralniuk a megfelelő pillanatban a darabot. A dramaturg szerint hiányzott az egyenértékűség, és ebből kifolyólag Ambur Richárdnak nem volt lehetősége megmutatni azt, amire valójában képes. A női szerepet kicsit vértelennek érezte, és elmondta, nem tudja, hogy ez koncepció volt, vagy egyszerűen csak így sikerült, viszont

tették meg a darabot és annak jeleneteit. Számára élmény volt látni a szabadkaiak előadását. Hangsúlyozta, hogy a *Paravarieté*hez óriási színészi energiák kellene, komoly feladat megragadni a szerepeket ebben az abszurd drámában. **Pletikoszity Dávid**-hoz szólva elmondta, hogy a fiúnak rendkívül nehéz dolga volt, hiszen hatalmas kihívás jól untatni a nézőt: „Nagy leleményre volt itt szükség. A *Paravarieté*hez nagy játsszók kellene, és az az egyik

legnehezebb, ami a részedről volt, hogy hogyan lehet ezt az embert érdekessé tenni, mert ugye végső soron színházilag az a legfontosabb, hogy érdekessé tegyük. Biztos, hogy nagyon sokat tanultál ebből. Ha vizsgaként tekintek a látottakra, akkor azt kell mondanom, hogy levizsgáztál. Ha előadasként tartom számon, akkor volnának kérdéseim, mert tényleg unatkoztam néha, viszont rajtad láttam, hogy úgy voltál vezetve, hogy tudtad, hogy mit kéne tudnod.” A zsűritag szerint a társulat nagyon magasra tette a léceket, mivel a *Paravarieté* nem feszeget olyan kérdéseket, mint például a *Semmi* című előadásuk, viszont, ha a *varieté* nincs meg, akkor az előadásnak a formalitása már nem tud hozzájárulni a szöveg által adott abszurditáshoz. Számára a randijelenet volt az előadás legszimpatikusabb része. Czajlik elmondta, hogy egy jó munkát láthattak egy remek társaság előadásában, s ezért volt mit értékelni.

ezt semmiképpen sem Vajda Stella számlájára írta. Kiemelte Pletikoszity Dávid játékát, nagyon élvezte, és a hatása alá került. „Az *unalom játékban* maximálisan a tiéd volt a figyelmem, engem beszippantott. Nekem ez teljes egészében működött.” Brestyánszki gratulált a csapatnak az előadáshoz, úgy véli ez egy nagy falat bármelyik társulat számára: „Úgy érzem, hogy nagyon jó gyakorlat volt ez az előadás mind a négyötök számára, és ilyen gyakorlatot nem lehet mindenkinek kiosztani. Vannak itt olyan előadások, olyan produkciók, amelyeket sokkal finomabban kezelünk, jobban simogatunk, holott lehet, hogy kevésbé kellene simogatni, és jobban kéne nekimenni. Vannak társulatok, amelyeknek lehet ökölrel jobban nekimenni, mint ahogy ezt most veletek tesszük, azért, mert van rá fül és értelem. Nektek ez nagyon magas léce volt, de nyilván azért, mert a rendező azt látta, hogy meg tudjátok ugorni, és a magatok módján meg is ugorátok. Mindannyiötökben ott van a potenciál.”

A zsűritagok felhívták a figyelmet arra, hogy minden negatív véleményt építő jellegű kritikának szánnak, és bíznak benne, hogy nem veszik el a csapat kedvét a folytatástól. Az értékelés végén kiderült, hogy a mindössze egy hónap alatt létrehozott előadásban a Buflakár Béla szerepét játszó Pletikoszity Dávidnak ez volt az első alakítása Fabulásként. A zsűritagok is megdöbbenve vették tudomásul, hogy a fiatal fiú mennyire magáévá tette a cseppet sem könnyű szerepet. Dudás Norbertről megtudta a zsűri, hogy komolyabban szeretne színészzel foglalkozni, Vajda Stella pedig a dramaturgi pályát szemelte ki magának.

Bíró Tímea

Ma a Találkozó színpadán

Az idei utolsó nagy hajrá

A keddi és szerdai laza nap után két teljes erőbedobású napunk van. Tegnap is három előadást, s ma is ugyanennyit tekinthetnek meg azzal a különbséggel, hogy ma már délelőtt kezdődik a móka. Nem csoda, hiszen a középiskolásokból álló csoport egyes tagjai délután már a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjén mérettetni meg magát. Hajrá fiatalok! Délután Táborosi Margaréta, a tavalyi Találkozó zsűritagjának rendezése kerül a zsűri asztalára. A főműsoridőt pedig a többiek kapták.

Április 12., péntek, 11.00 óra
Zentai Magyar Kamaraszínház
Diákszínjatszói, Zenta

A Zentai Színtársulat 1990-ben jött létre. Ennek a lassan három évtizednek az a meghatározója, hogy fokozatosan kialakult egy főleg középiskolás diákból álló csoport, amely olyan színházi elveket vall, amelyeknek lényege a játék komolysága és őszintesége, célja pedig kettős: egyrészt a szép magyar beszéd, a mozgás és mozdulatok kultúrája; másrészt a színpadhoz és a szerepléshez való szoktatás. 2008 óta, amikor is Zentán létrejött a Zentai Magyar Kamaraszínház, az új intézményben folytatják munkájukat a diákszínjatszók, ugyanis a Zentai Magyar Kamaraszínház kiemelt figyelmet fordít a fiatalokra. Mindezt műhely- illetve beavató színházi eszközök felhasználásával, hogy néhány év múlva meghatározó legyen közönsége számára az az élmény, amelyet a kommunikáció egyik legkifinomultabb formája, a színház szerezhet.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1996 – *Cselédek* c. előadás elnyerte a fődíjat (vendégszerepelhetett Zsámbékon).

1997 – Domány Zoltán lett a legjobb férfi epizód szereplő.

2000 – A Zentai Színtársulat és a csókaiak koprodukciója kiérdemelte a rendezői díjat.

2001 – Robert Bloch *Az Anya* c. pszichológiai krimijének rendezéséért Bambach Róbert-díjat kapott az új kifejezési formák kereséséért Lénárd Róbert, a darab rendezője.

2002 – *A Dagsztók* című vígjátékáért Bambach Róbert-díjat nyert az új kifejezési formákért Lénárd Róbert rendező.

2004 – Marivaux *A szerelem és a véletlen játéka* című vígjátékának előadásáért Pataki László-díjban részesült a csoport.

2005 – Friedrich Dürrenmatt: *Pillanatkép egy bolygóról* című előadás kiérdemelte a Bambach Róbert-díjat és a legszebb színpadi beszéd díját.

2006 – Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* című előadás nyerte el a Pataki László-díjat, valamint Mácsai Endre a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat.

2007 – Nyikolaj Vasziljevics Gogol *A revizor* című előadás Garay Béla-díjat érdemelt ki.

2009 – Kovács Ákos – Máriás Endre: *Az éjjel menyasszonya* című előadásáért Bambach Róbert-díjjal jutalmazták a csoportot, valamint Nagyballi Tamara kiérdemelte a legszebb színpadi beszéd díját.

2011 – Presser Gábor, Sztevanovity Dusán és Horváth Péter *A padlás* című műve nyomán készült produkciójáért, melyet Mácsai Endre rendezett, Bambach Róbert-díjat érdemelt ki a társulat.

2012 – *Valahol Európában* című musical produkciójában nyújtott alakításáért legjobb női fősze-

replőnek járó díjat vehetett át Verebes Judit, Suhanc/Éva szerepéért, valamint a legszebb színpadi beszéd díját Bicskei Kata vehette át.

2013 – Mácsai Endre rendezésében a *Sohaország* című előadást Pataki-díjban részesítette a zsűri.

2014 – a Zentai Magyar Kamaraszínház két társulattal érkezett a találkozóra, a Találkozó Bambach Róbert-díját a legjobb alternatív vagy új formákat kereső előadásért a Zentai Magyar Kamaraszínház Zsebtársulata kapta a *Föld nélkül* című előadásukért, amelyet Lőrinc Tímea rendezett.

2016 – A legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat Graca Beáta és Kiss Izabella *A bogoyógyümölcskertész fia* című előadásban (rendező: Lőrinc Tímea) nyújtott alakításukért vihették haza.

2018 – A zsűri a legszebb színpadi beszédért Szántó Róbert-díjjal tüntette ki Dupák Fannit, az *Őz, a nagy varázsló* című előadás Dorkáját. Rendező: Dévai Zoltán és Virág György.

Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátsoi bemutatják:

Fűzér (50')

Örkény István egyperces novellái alapján
Abszurd

Szereplők:

Bata Trisztán
Burány Ildikó
Csikos Gergő
Jenei Anita
Kecskés Rozi
Kovács Dorina
Mucsi Krisztina
Pap Kinga
Pesti Emese
Pósa Dorka
Romoda Zsóka
Szabó Róbert
Szekula Tamás
Szeles Tímea
Tóth Orsolya
Vajda Noémi

Rendezte:

Dévai Zoltán és Virág György

12 éven aluliak számára nem ajánlott!

Április 12., péntek, 17.00 óra

Mara Amatőr Színház, Topolya

Topolyán 1949-től 1959-ig már működött egy hivatásos színház, majd egészen 2002-ig nem volt városunkban állandó színházi társulat. Ekkor alapította meg Sörfőző Károly a Mara Amatőr Színházat, az úr betöltésére, a topolyai színházi kultúra újraépítéséért. Névadónk a régi, topolyai Járási Színház művésznője, Dimitrijevic Mara. Igyekszünk évről évre hivatásosokkal együtt dolgozni, mert mindegyiküktől tanulunk valami újat, ezeket a tapasztalatokat pedig visszük magunkkal a további útra. Egyik különlegességünk, hogy a diákoktól a nyugdíjasokig, minden korosztály képviselti magát csoportunkban, mégis úgy működünk, mint egy nagy baráti társaság. Igaz, személyes elfoglaltságok, körülmények miatt mindig egy kicsit formálódik a csoport összetétele, de vannak visszatérő színészeink, és idén három új taggal is bővült a Mara csapata.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bűnügyi játékának hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című előadásban nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját.

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkőr* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henrietta kapta.

2008 – *Újjászületés* (Kiss József Kincskeresők című műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díjat Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért.

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat.

2010 – Háy János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyert el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos.

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös Emese vihette haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor.

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Eri-

ka vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körmöci Petronella rendezett.

2017 – Nagy István-díjjal jutalmazták Sörfőző Károlyt, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját a *Paprikáscsirke* c. előadásban Forgács szerepének megformálásáért.

Mara Amatőr Színház bemutatja:

Hasek – Spiró – Táborosi: *Svejk* (130')
Tragikomédia

Szereposztás:

Bárónő, bolond, vasutas, szimuláns, katona – Bata Rozália

Lukas főhadnagy, Dr. Grünstein, bolond, szimuláns, katona – Bencsik Richárd

Kapitány, Princip bandatag, cseléd, szimuláns, narrátor, katona – Ejzler Evila

Wendler a férj, Princip bandatag, Blahnik a kutyatolvaj, titkosrendőr, postás, inas, bolond, stáb-foglár, katona – Gyatkó Árpád

Bretschneider a titkosrendőr, bolond, szimuláns, katona – Jankovics Edit

Svejk – Petrás Gizella

Princip bandatag, bolond, szimuláns, katona – Pobrányi Anasztázia

Katz tábori lelkész, Tar úr, 2. orvos, szimuláns – Sörfőző Károly

Palivecné a kocsmárosné, Zillergut ezredes, bolond, szimuláns, katona – Szabó Erika

Bernis hadbíró, Princip bandatag, hölgy, 1. orvos, szimuláns, katona – Turuc Roxána

Palivec a kocsmáros, ápoló, őrmester, adjutáns, verőlegény, katona – Világos Róbert

Rendezte: Táborosi Margaréta

Fénytechnika: Pécsi Adonisz

Hangtechnika: Kiss Viktor

12 éven aluliak számára nem ajánlott!

Április 12., péntek, 20.00 óra

A Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja, Tóba

Több mint húsz éve összetartóan működik a színjátszó csoportunk. Az utóbbi években rendszeres résztvevői vagyunk a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának. Csoportunkat többször díjazták közöségteremtő díjjal, közönségdíjjal, ahogyan több szereplőnk legjobb főszereplői, legjobb mellékszereplői és különdíjjakkal térhetett haza. Vajdaság magyararkta településén rendszeresen fellépünk évi szinten.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2009 – Ferenczy Ibolya-díjban (a legjobb női főszereplő) részesült Lackó F. Erzsébet, Kató szerepének megformálásáért a Békeffi István – Stella Adorján: *Jöjjön elsején!* című előadásban

A TALÁLKOZÓ
NEM
TRÉFAMESTER!

2010 – Közönség-díj Illyés Gyula: *Tűvé-tevők* című előadásért. Rendező: Tóth János.

2011 – Közönség-díj Török Rezső *Mennyaszonytánc* című előadásért.

2013 – Szilágyi László-díjat (a legjobb férfi főszereplő) Sló mó megformálásáért Szántó Tivadar-nak ítélte oda a zsűri. A kiváló alakítást a *Kilencen mint a gonoszok* című előadásban nyújtotta. Ezenfelül Nagy István-díjban részesült (legjobb férfi mellékszerepért) Baka András, aki Franklin Benjamin szerepébe bújt ugyanebben az előadásban, valamint a Közönség-díjat is hazavihették ebben az évben is.

2014 – Nagy István-díjat kapott Laboda Péter szerepéért Ferkovics József a *Naftalin* című előadásban

2016 – Pataki László-díjban részesült a színjátszó csoport a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért, a *Viaszkvirágért*. Ugyanebben az évben Ferenczi Ibolya-díjjal térhetett haza Lackó Farkas Erzsébet, a tóbai társulat tagja a *Viaszkvirág* című előadásban Mária szerepének megformálásáért.

2017 – Garay Béla-díjat érdemelt ki a csoport a közösségteremtő tevékenységéért.

2018 – a zsűri Összefogás díjban részesítette a tóbiaikat az *Indul a bakterház* című darab igényes kivitelezéséért.

A tóbai Petőfi Sándor színjátszó csoport bemutatja:

Petőfi Sándor amatőr színjátszó csoport
Kéri Ferenc: *Meghalsz, Banya!* (60')
Rideg Sándor *Indul a bakterház* című művének a folytatása
Vígjáték

Szereposztás:

Bendegúz, a tehénpásztor – Hanyic Patrik
Bakter – Szántó Tivadar
Patás, lókupec – Samu Tibor
Banya, a bakter anyósa – Lackó Farkas Erzsébet
Júlcsa, fiatalasszony – Palatinus Melinda
Bözsi, Júlcsa lánya – Szabó Melánia
Tihamér, Júlcsa párja – Baka András
1. csendőr – Detki Antal
2. csendőr – Palatinus Ervin

Rendezte: Lackó Farkas Erzsébet

Díszlet: Baka András

Kellékes: Tóth Anna, Palatinus Hermina, Samu Emese és Bokor Noémi.

Jelmeztervező: Lackó Farkas Erzsébet

Zene: Kiss Zoltán, Sípos János és Ferkovics József

Technika: Kiss Zoltán

Súgó: Hanyic Csordás Izabella

Vasárnap a Találkozó színpadán

Vasárnap minden kiderül

Elértünk a XXIV. Találkozó végére. Hihetetlen, hogy elröppent ez a 10 nap, hát nem hiába mondják, hogy jó társaságban gyorsan múlik az idő. Túl gyorsan. Bár holnap nincs versenyprogram, de lesz gyereknapi, tréning, felvidéki előadás. Jöjjenek színházba szombaton is, vasárnap pedig fény derül az idei Szemle legjobb-jaira. Mindenkit szeretettel várunk a gálaműsorra és az azt követő vendégjátékra.

Április 14., vasárnap, 18.00 óra
Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2019-es találkozó két fődíja: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos ke-retek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért. További díjak: Garay Béla-díj a közösség-teremtő tevékenységért; Szilágyi László-díj legjobb férfi főszereplőnek; Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek; Nagy István-díj a legjobb férfi mellék-szereplőnek/epizodistának; Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának; Szántó Ró-ber-t-díj a legjobb színpadi beszédért; a közönség- és különdíjak.

Április 15., vasárnap, 19.00 óra, színházterem

A gálaműsor után, mint minden évben, idén is egy hivatásos előadással zárjuk a nyolc napon át tartó ren-dezvényt. Az idei vendégelőadást az idén az Újvidéki Színház társulatának előadásában láthatja a fāradha-tatlan közönség.

Újvidéki Színház

Mark Twain: *Tom Sawyer kalandjai* (100')

Rendezte: Puskás Zoltán

Az előadásról:

„Rossz fa volt csak a tűzön, s rá bőven olaj
Idegbaj volt és gonosz kobold
Csínytevés, lelemény, ezer probléma, jaj -
Azért mégiscsak jó gyerek volt!
Tán a természet savát tűz égeti ki
Vagy az ördög is messze lohol
Bárhol legyen is most Tom és Huckeberry
Azért mindkettő jó gyerek volt!”

Amióta világ a világ, a gyűlölet és a vallási fanatiz-mus jelen vannak. Társadalmi értelemben véve mind-annyian korlátoltak vagyunk. Persze mindannyian azt szeretnénk, ha ez megváltozna. Tom Sawyer és a többi gyerek mene-külni szeretne – nem csak ebből a világból, hanem mindenhon-nan.

(Puskás Zoltán)

Molnár Dávid 8. osztály

Szülőföldemen

Én Kupuszinán születtem, de a családommal 11 évig Kanadában éltünk.

2018. augusztus 22-én visszaköltöztünk ide, Kupuszinára. Most lassan megismerkedem a szülőföldemmel. Itt a gyerekek szívesen fogadtak engem, hogy a barátjuk legyek. Ott, Kanadában, teljesen más volt az

ennivaló és az emberek is. Az iskola sokkal gyengébb és könnyebb volt, viszont itt, a szülőfalumban nagyobb a szabadság, mehetek focizni, pecázni, biciklizni. Amíg Kandában nagyon hosszú és hideg telek vannak, addig Szerbiában sokkal enyhébb az idő. Itt, a szülőföldemen minden sokkal közelebb van és mindennek más az íze is.

Guzsvány Dániel, 5. osztály

Francia Teodor, 2. osztály

Szülőföldem

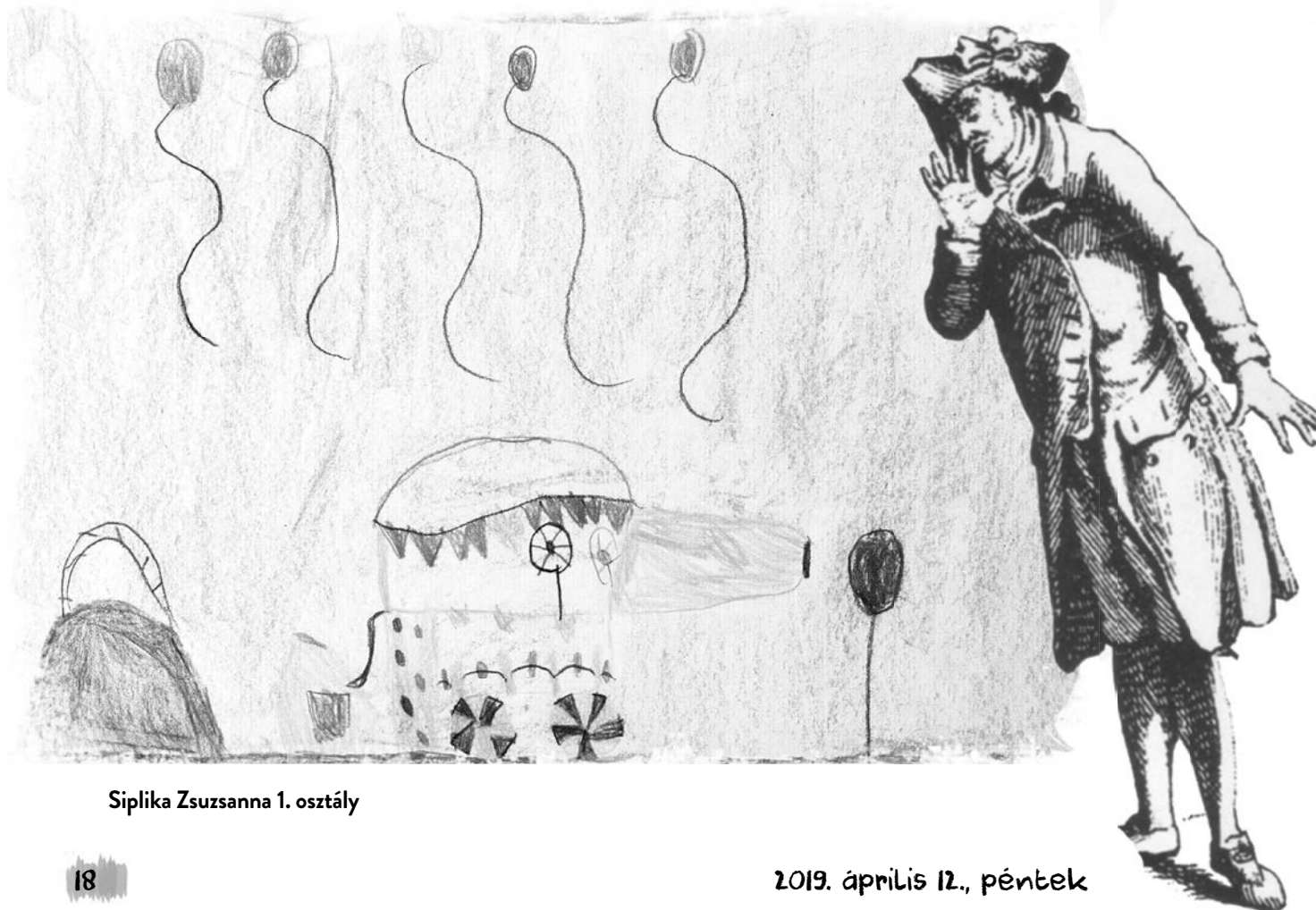
Szülőföldem Vajdaság, és annak az egyik legkisebb faluja Szilágyi. A falunkat Szilágyi Dezső alapította.

Szülőföldemen, mint Petőfi versében, sok szép dolog található meg. Falunk szimbóluma a vadkörtefa, ami már 300 éves, és a falunk közepén a templom áll. Körülötte játszótér van szép parkkal. Van még a falunkban iskola, óvoda, boltok és színház. Szeretem a régi időkől megmaradt szokásainkat, lakodalmi szokásokat, locsolkodást és a betlehemezést. A színháztermünk már régóta áll. József Attila Művelődési Egyesület a neve. Régen zajlott ott az élet, sok színdarab, előadás volt, mivel abban az időben sokkal többen voltunk. Azóta sokan elmentek, és egyre kevesebben vagyunk. Sajnos ennek köszönhetően az iskolában nincs felső, csak egy kombinált tagozat. Minden évben részt veszünk a Négyesfogaton, megszervezzük a Vidám-estet, ahol általában én is szerepelek. Színjátzóink ezekre az előadásokra kisebb jelenetekkel készülnek. Az idén sikerült nekik egy nagyobb darabot megtanulni, amivel részt vesznek Kupuszinán a színjátzó találkozón. Már nagyon kíváncsi vagyok, hogy sikerül majd nekik.

Nagyon szeretem a szülőföldemet, Szilágyit, mert ez az otthonom.

Szülőföldem Szilágyi
Sok mindent lehet ott csinálni.
Színházunk neve József Attila
Mely sok szép előadás otthona
Falunk közepe a templomunk
és a tere, mely körül
sok a zöld, s ahol sok a zöld övezet
ott mindig nagy a gyereksereg.
Falum csendes,
néha hangos.
De tudjuk,
mi a vigadalom
Falucskámban nincs sok ember,
mert sokan már elmentek.
De kik még vagyunk,
maradunk,
mert ez a szülőföldünk,
az otthonunk.

Rizsányi Réka, 5. osztály

Siplika Zsuzsanna 1. osztály

Így készült a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjatszói csapata a XXIV. VMASZT-ra

A füzérről

Az első és legfontosabb, amit megtanultunk, már rögtön a legelején, hogy az abszurdot sokkal könnyebb megérezni, mint elmagyarázni. Ez a definíciónak is nevezhető tény szöges ellentétben áll azzal, hogy ez a műfaj elsősorban a logikánkra, az értelmünkre gyakorol hatást. Ez már így magában abszurd.

Örkény István idén 40 éve, hogy itthagytott minket, mi ezzel az előadással próbálunk tisztelni előtte. Az ő instrukciói alapján próbáltuk vizsgálni a körülöttünk forgó életet, világot. Igyekeztünk néhány etűdöcske esetében „tovább szóni ábrándjait”, fölfedeztük, hogy bármerre nézünk, egy kicsi odafigyeléssel, folyton szembe jön velünk az utcán a groteszk. Életnek, normalitásnak és konformitásnak álcázza magát, de ezt a kis zentai csapatot már nem tudja átverni, bármennyire is próbálkozik. Mi sem próbáltunk magyarázatot találni azokra az Örkény által felvetett kérdésekre, melyekre ő maga sem, de megpróbáltuk érthetőbbé, világosabbá tenni a kérdést.

Jó kis próbafolyamat volt. A csapat nagy része első bálózó, ide sorolnám magunkat is Dévai Zolikával (akit ezúton is üdvözlök), hiszen mi sem vagyunk azok a kísérletezős fajták. Kihívás volt ez nekik is, nekünk is. Arra külön büszke vagyok, hogy sikerült egy olyan csapatot formálni, akik képesek máshogyan tekinteni a világra. A nagy feladat mindannyiunk számára az volt, hogy megtaláljuk azt a közös nyel-

vet, ha úgy tetszik, kulcsot, ami passzol a csapat értelmének zárjába, és az abszurd lakat is nyitható vele. ☺

Egy rövidke kis történetet kérem engedjen meg nekem a tisztelt olvasó, hátha így sikerül valamit átadnom abból, hogy milyen hatalmas kihívást is jelent egy-egy Örkény egyperces logokai bukfenckinek magyarázata.

Egyik próba. Még az elején, amikor még csak anyagot gyűjtöttünk. Igyekeztünk sokat olvasni, főleg egyperceseket. Íme egy példa:

„Ma délután az Üllői út egyik mellékutcájában eszméletét veszve összeesett Zetelaki Zoltán, a népszerű színművész.

A járókelők bevitték a közeli klinikára, de ott hiába próbálták a tudomány legújabb vívmányával – még vastüdövel is – életre kelteni. A jeles színész, hosszú haláltusa után, este fél hétkor kiszendvedett; tetemét átszállították a Bonctani Intézetbe.

A Lear király esti előadása e tragikus esemény ellenére is zavartalanul folyt le. Zetelaki késett ugyan egy kicsit, s az első felvonásban feltűnően fáradtnak látszott (néhol szemlátomást a sűgő segítségére szorult), de aztán egyre jobban magára talált, s a király halálát már olyan meggyőző erővel jelenítette meg, hogy nyíltszíni tapsot kapott érte.

Utána hívták vacsorázni, de nem ment. Azt mondta:
– Ma nehéz napom volt.”

Erre a diák kérdése:

– Hogy tudott este játszani, amikor már délután meghalt?

A kérdést egy negyedik matematika szakos ifjanc tette fel, miután kiválasztotta magának ezt a történetet, mivel nagyon tetszett neki, hogy nem érti. Kérem a kedves olvasót, gondolkodjon el a válaszlehetőségeken, s érezzen velem együtt. Az én válaszom ez volt:

– Hát ez az abszurd!
Magyarázat nincs.

Virág György

A zsűrik

Brestyánszki
Boros Rozi
író, dramaturg

Zentán született 1970-ben.

A gimnázium elvégzése után az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékére iratkozott, később a szabadkai Tanítóképző Főiskolán diplomázott, szakképesítését az Óvóképző Egyetemen szerezte mint iskoláskor előtti gyerekek képzőművészeti nevelője.

1998-tól a szabadkai Népszínházban helyezkedett el, és röviddel ezt követően már dramaturgiai munkákat is végzett. 2004-től hivatalosan is a Magyar Társulat dramaturgja. A hivatásos színházi munkája mellett foglalkozott drámapedagógiai munkával is, az amatőr és diákszínházi társulatok képzésével. 2007-ben a szabadkai Színitanoda vezetője.

Angol, német és szerb nyelvből fordít. Drámáit, novelláit, fordításait és esszéit számos más kiadványban és online felületeken is publikálta.

Három önálló kötete jelent meg. 2005-ben az újvidéki Fórum kiadóház gondozásában publikálták a *Decennium* című színház történeti könyvét, amely a szabadkai magyar színházi élet 1995-től 2005-ig terjedő időszakát dolgozza fel. 2010-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve. 2015-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent a *Hullám* című drámakötete, amely öt önálló színművet tartalmaz. 2016-ban a Selinute gondozásában megjelenő *A felettség ellen* c. antológiában a *Vörös* c. drámáját publikálták.

Szeret kísérletezni és kíváncsi.

Fridrik Noémi
színművész

Fridrik Noémi Vajdaságban született, Kupuszinán a József Attila Általános Iskolába járt. „Már akkor tudtam, színésznő szeretnék lenni, és ebben a családom maximálisan támogatott. Az iskolai színjátszó körbe, balettra, néptáncra, társastáncra, zongorára, szolfézásra, énekkarra és zenekarra is jártam a nyolc év alatt, majd mikor elérkezett a felvételi ideje, Pécsre kerültem a Babits Mihály Gyakorló Gimnáziumába, ahol egy csodálatos irodalom tanárnő vett a szárnyai alá, Szász-Kolumbán Olga személyében. Német tagozatra jártam, de több időt töltöttem a Pódium színjátszó szakkörben, versenyeken, mint a németórán. Onnan egyenes út vezetett a főiskolára. Elsőre felvételt nyertem Babarczi László Kaposváron induló osztályába. 2006-ban végeztem a főiskolán, ahonnan Nyíregyházi Mórincz Zsigmond Színházhoz szerződtem. Immár 13. éve vagyok a társulat tagja, ahol fantasztikus szerepeket játszhattam el.”

Lehetősége volt több színháznál vendégjátsszani. Kooprodukcióban a Katona József Színház és a Szputnyik Hajózási Társasággal Shakespeare *Szentivánéji álom* darabját mutatták be, ahol Heléna szerepét játszotta, míg főiskolai vizsgaelőadásukban Hermia lehetett. Tatabányán és Győrben is eljátszhatta Egressy Zoltán *Portugál* c. darabjában Masni szerepét, illetve az Egri Pincészház *Tanulmány a nőkről* c. darabjában dr. Képes Vera volt.

„2015 és 2016-ban megszülettek a lányaim és az idei évadban tértem vissza a színpadra. Jelenleg Shakespeare *Macbeth*, Feydeau *A balék* (A hülyéje), illetve Cloud Magnier *Oscar* című darabjában láthat a nagyközönség.”

Czajlik József színházi rendező, színész

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi

mi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

impreszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXIV. Találkozójának színlapja

Kiadja a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Nagy Kornélia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Bíró Tímea, Hajvert Lódi Andrea, Oláh Tamás, Szerda Zsófia • A rendezvény fotója: Stock János és Szerda Zsófia • A Súgó színlap online is elérhető és leolvasható a mellékelt QR-kódon • 2019. április, Kupuszina

